

РЕШЕНИЕ

№ 297

гр. София , 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на единадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Елизабет Петрова
Членове:	Катерина Рачева Мария Райкинска

като разгледа докладваното от Елизабет Петрова Въззивно гражданско дело № 20211000500149 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл.273 от ГПК.

С решение от 13.11.2020г по гр.д. № 1475/2019г СГС, ГО, I-10 състав е отхвърлил предявените иски от А. Н. Г. против ЗК“Лев инс“АД за заплащане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди , претърпени от ПТП, настъпило на 15.06.2018г, причинено от водач , застрахован по договор за ЗЗГО при ответника , на осн. чл.432,ал.1 от КЗ.

Решението на СГС е обжалвано с въззивна жалба от ищеца А.Г., представлявана от адв. В., изцяло . Въззивникът счита, че решението е необосновано, като изводите на съда не кореспондират с доказателствения материал, събран по делото. Въззивникът поддържа, че предявените иски са доказани , че е установено противоправно и виновно поведение на водача на МПС, намиращо се в причинна връзка с травмите на ищцата. Поддържа, че са доказани вреди на ищцата, които обосновават исковите и по размер. Ето защо, моли апелативния съд да отмени обжалваното решение изцяло и да постанови ново решение, с което да уважи предявените иски изцяло. Претендира разносните, направени по делото.

Ответникът по жалбата , ответник пред СГС,ЗК“Лев инс“ АД е депозирал отговор на въззивната жалба, с който оспорва същата. Застрахователят поддържа,че не се установява по делото противоправно и виновно поведение на водача на МПС и няма основание за ангажиране на отговорността на застрахователя за вреди причинени от деликт на ищцата. Претендира разноси по делото.

В о.с.з. въззивникът А.Г. се представлява от адв. Ч., която поддържа въззивната жалба и моли предявеният иск да бъде уважен изцяло. Моли да бъдат съобразени всички събрани по делото доказателства Претендира разноси по делото , за които представя списък по чл.80 от ГПК.

В предоставен от съда срок въззивницата депозира писмени бележки, съобразно които решението на СГС е неправилно, тъй като противопоставя двете изслушани САТЕ, за което според ищцата няма основание. Поддържа, че решението на СГС не е обективно и не е съобразена възрастта и емоциите на ищцата. Ищцата поддържа, че е установила в пълен обем състава за ангажиране на деликтната отговорност на водача на автобуса , съответно на неговия застраховател. Според ищцата причината за нейното увреждане са субективните действия на водача на автобуса при управлението на системите за движение на автобуса. Според ищцата следва да се съобрази при постановяване на решението и нейната несигурна устойчивост, здравословно състояние, възраст. Ищцата поддържа, че следва да се съобразят в съвкупност събраните по делото доказателства- САТЕ, да се съобразят претърпените от нея вреди и да се установи,че предявените искове са доказани по основание и размер.

Въззиваемата страна ЗК“Лев инс“ АД се представлява в о.с.з. от юрк.А., която оспорва въззивната жалба. Поддържа, че първоинстанционното решение е правилно и обосновано и моли същото да бъде потвърдено, като се съобразят мотивите в отговора на въззивната жалба. Претендира разноските по делото , съобразно списък по чл.80 от ГПК, който представя.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби , приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са дадените указания по тълкуването и приложението на закона от ВКС с ТР

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е правилно като краен резултат и не следва да бъде отменено.

По делото се установява от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск за заплащане на обезщетение от ищец ,пострадало лице / по смисъла на чл.478 от КЗ/ против застраховател, сключил договор за застраховка ГО с увреждащото лице. При така предявеният пряк иск от увреденото лице следва да се установи по делото наличието на застрахователно правоотношение между ответника-застраховател по застраховка ГО и увреждащото лице, породено от договор за застраховка ГО , както и наличието на основание за ангажиране на застрахователната отговорност на застрахователното дружество, което отговаря за вреди причинени от деликтното поведение на застрахования. Т.е. следва да се установи,че застрахованото по застраховка ГО лице е причинило виновно и противоправно вреди на ищеца, като следва да се установи както причинната връзка между поведението на застрахования и вредите на пострадалото лице, така и размера на обезщетението, което би компенсирало претърпяните вреди.

По делото не е спорно, че на 15.06.2018г ищцата е била пътник в автобус, марка БМЦ, модел 320 Просити, собственост на МТК Гроуп и при потегляне на автобуса същата паднала и претърпяла травми.

Не е спорно, че гражданската отговорност на водача на автобуса е била застрахована при ответника към момента на увреждането на ищцата.

По делото е спорно дали действията на водача на автобуса съставляват деликтно поведение, установява ли се противоправност в действията на водача на МПС, съответно налице ли са основанията, за да бъде ангажирана имуществената отговорност на неговия застраховател по договор за застраховане на гражданската му отговорност.

Съгласно чл.45 от ЗЗД всеки отговаря за вредите , които виновно е причинил другиму, като вината на увреждащото лице се предполага до доказване на противното. Законът в цитираната разпоредба приема, че виновното увреждане на правно защитената сфера на лице е противоправно , поради което причинителят на вредите се санкционира. В случаите, когато деянието не е противоправно, включително и при неизбежна отбрана или крайна необходимост , както и когато деецът не е бил длъжен или не е могъл да предвиди настъпването на вредоносните последици, т. нар. случайно деяние, при което законът приема, че липсва вина при извършване на деянието /чл.15 от НК/, лицето причинило увреждането не носи имуществена отговорност за

причинените вреди на други лица.

В о.с.з. на 08.07.2020г е изслушана САТЕ , изготвена от в.л. Т., който установява,че инцидентът е настъпил на прав пътен участък, в автобус, в който ищцата се качила като пътник. Според вещото лице автобусът се е движил по ул. Орфей в дясната лента и достигайки до спирката на МГТ №1562, шофьорът спрял за да се качат пътници. На тази спирка се качила ищцата . Според вещото лице след потеглянето на автобуса, поради появата на дете с велосипед, водачът преустановил ускорението на автобуса, най-вероятно задействал и спирачната система. Автобусът започнал да се движи с относително високо закъснение, при което възникнала инерционна сила. Ищцата е пътувала права в автобуса, хваната за дръжка на седалка. Вследствие реализираното закъснение в движението на автобуса тялото □ политнало напред и ищцата паднала Според вещото лице причина за ПТП от техническа точка са субективните действия на водача на автобуса със системите на управление, реализираното закъснение в движението на автобуса и задействаните инерционни сили върху тялото на пътничката ,които довели до нейното падане.

В о.с.з. вещото лице допълва , че според него водачът на автобуса е задействал спирачната система, тъй като само отнемането на газта не води до такива инерционни сили, че да ги почувстват пътници. Вещото лице сочи, че падането на ищцата е вследствие на закъснението в движението на автобуса. Вещото лице сочи, че няма данни по делото за задействана спирачна система , а само за отнемане на газта, но вещото лице счита, че за да се задействат инерционни сили е следвало да има и лек натиск на спирачната система. Установява още,че за дете до автобуса се споменава само при разпити на свидетели при воденото досъдебно производство.

Заклучението на вещото лице е оспорено от застрахователя поради ползване на материали, несъбрани по реда на гражданския процес по настоящото дело.

В о.с.з. на 21.10.2020г вещото лице инж. Т. представя ДСАТЕ, за изготвянатето на която е използвало видеофайл на оптичен носител фиксирал падането на ищцата . Съобразно това заключение на вещото лице ищцата се качва в процесния автобус подпомагана от друг пътник, движи се към задната част на автобуса, пет секунди след нейното качване автобуса потегля. Ищцата се държи с лява ръка за метална дръжка, като в лявата □ ръка се намира и бастуна □. Две секунди след потеглянето ищцата залитва и след това пада. На снимките се установява, че освен ищцата в автобуса, пред нея има още един прав пътник. Вещото лице дава заключение, че автобусът ускорява от момента на потегляне 2секунди, а от момента на началото на падането на ищцата до момента на спиране на автобуса изминават 3.5секунди. Според вещото лице от техническа гледна точка автобусът се движи с по-малко отрицателно ускорение от ускорението при потегляне, при което ищцата не е паднала. Автобусът е ускорил до 7-

8км/ч, след което е намалил скоростта си. Отрицателното ускорение е била 0.63м/сек, което според вещото лице е според правилата за спиране на превозните средства, в които пътуват пътници. Вещото лице сочи, че при отрицателното ускорение водачът не е задействал спирачната система. Вещото лице сочи още, че в началото на падането на ищцата се наблюдава леко разклащане на пътника, който □ е помогнал да се качи в автобуса, също възрастен човек.

В о.с.з. вещото лице допълва, че когато се наблюдава първоначалното разклащане на ищцата автобусът не е спирал аварийно. Получило се е сътресение, което е в нормална стойност на обичайното движение на автобуса. Това сътресение се наблюдава и в другия прав възрастен пътник. От това сътресение ищцата, която не е била много устойчива губи равновесие. Според вещото лице падането на ищцата е причинено от разклащане на автобуса, причинено от отнемане на газта от водача на автобуса. Вещото лице разяснява, че ищцата е преодоляла инерционната сила от потеглянето на автобуса и като се отнема газта, тази сила преустановява действие и се появява слаба сила в обратна посока, което ищцата не е понесла. Втората сила е по-слаба от първоначалната инерционна сила при потеглянето на автобуса. Смяната на силите е изненадало ищцата.

Останалите събрани доказателства касаят претърпените от ищеца увреждания, болки и страдания.

При така събраните доказателства по делото съдът приема, че ищцата не доказва основанията, пораждащи деликтната отговорност на водача на автобуса, а следователно и основанията за ангажиране на имуществената отговорност на застрахователя по договор за ЗЗГО.

Това е така, защото по делото не се установява противоправно поведение на водача на автобуса, такова в нарушение на ЗДвП. Задълженията на водача на МПС, превозващ пътници са уредени в чл.132 от ЗДвП и по делото не се установява водачът на автобуса да е нарушил някое от тези изисквания на закона, както и да е нарушил въобще правила за движение по пътищата в причинна връзка с увреждането на ищцата.

От двете изслушани САТЕ и ДСАТЕ се установява, че водачът на автобуса е потеглил след като е изчакал пътниците да се качат. Ускорението при потегляне е било нормално. Установява се от ДСАТЕ, че водачът на автобуса не е натиснал аварийно спирачките, а по някаква, неустановена по настоящото дело, причина или поради маниер на каране е отнел газта. Това не е нарушение на правилата за движение по пътищата, доколкото вещото лице сочи, че отнемането на газта е причинило по-малка инерционна сила от тази, при потеглянето на автобуса, както и че отрицателното ускорение, изчислено от вещото лице на 0.63м/сек, е съобразно правилата за спиране на превозните средства, в които пътуват пътници. И в двете си заключения вещото

лице сочи, че отнемането на газта не създава достатъчно силна инерционна сила, че само по себе си да предизвика падане на пътник. Основната фактическа разлика между двете заключения на в.л. инж. А. е , че в първото той коментира евентуално натискане аварийно на спирачната система, а във второто- допълнително такова сочи, че по настоящото дело няма данни за задействане на спирачната система. С оглед гореизложените събрани по делото доказателства настоящият съдебен състав приема, че по делото действително няма доказателства за това, че преди ПТП водачът на автобуса е задействал спирачната система и е предизвикал аварийно спиране. Нещо повече, в ДСАТЕ вещото лице, съобразявайки времето на спиране на автобуса дава категорично заключение, че спирачната система не е била задействана аварийно. Следователно, след потеглянето си от спирката водачът на автобуса отнема газта и това предизвиква действието на обратни инерционни сили от тези при потеглянето и съответно разклаща, според вещото лице , автобуса, но това разклащане е в рамките на нормалното движение на автобуса и е преодолимо при нормални условия от пътниците, което се установява и от поведението на другия прав, възрастен пътник в автобуса. Падането на ищцата е поради загуба на равновесие, предизвикана от това разклащане на автобуса, но разклащането не е причинено от противоправно поведение на водача на МПС. От друга страна падането е причинено от неустойчивостта и недоброто хващане на ищцата за дръжките в автобуса с лявата □ ръка, в която държи и бастуна си. Няма нито едно доказателство по делото за това, че водачът на автобуса е нарушил правила за движение по пътищата, с което е станал причина за увреждането на ищцата. Както беше посочено и по-горе, отнемането на газта не е нарушение на правилата за движение по пътищата и не е причинило движение, инерционни сили или разклащане на автобуса, по-силно от нормалните за движение на този вид МПС.

Действително в първата си САТЕ в.л. А. сочи, че причината от техническа страна за ПТП са действията на водача на автобуса. Следва да се съобрази, че това заключение на вещото лице е обосновано с предположението за аварийно натисната спирачка на автобуса от водача. В ДСАТЕ това предположение на вещото лице за аварийно спиране се отрича обосновано. Следва да се съобрази също, че техническата причина за ПТП, за увреждането на ищцата , са действия на водача на автобуса- както се установява отнемането на газта за движение, но тази техническа причина не е равнозначна на правна причинно-следствена връзка с противоправно поведение на водача на МПС. Ето защо съдът приема, че действително ищцата е загубила равновесие вследствие отнемане на газта на автобуса, че е залитнала и паднала, но липсва противоправно поведение на водача и съответно причинна връзка между нейното увреждане и деликтно поведение .

Поради липса на доказателства за противоправно поведение от страна на водача на автобуса следва да се приеме, че основанията за ангажиране на неговата деликтна

отговорност като пряк причинител на вредата не се установяват по делото.

Липсата на основания за деликтна отговорност на водача на МПС, застрахован при ответника, освобождава от отговорност и застрахователя при иск по чл.226 от КЗ.

Предявените иски за заплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди , претърпени от ищцата от ПТП , като недоказани по основание следва да бъдат отхвърлени.

Поради отхвърлянето на главните иски на отхвърляне подлежат и акцесорните такива за заплащане на обезщетение за забава.

Изводите на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение следва да бъде изцяло потвърдено , като правилно и законосъобразно.

По отношение на разноските:

При този изход от спора право на разноски пред настоящата инстанция има единствено въззиваемата страна. Въззиваемата страна претендира юрк. възнаграждение, което определено по реда на чл.78,ал.8 от ГПК възлиза на сумата от 100лв.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261180 от 13.11.2020г по гр.д. № 1475/2019г по описа на Софийски градски съд, ІГО, 10-ти състав , изцяло.

ОСЪЖДА А. Н. Г. с ЕГН ***** да заплати на ЗК”Лев инс”АД разноски за производството пред настоящата инстанция в размер на 100.00лв, на осн. чл.78,ал.8 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните , при условията на чл.280,ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____